

Sněžinka

*Zpravodaj Sněhového Brněnce, krajské
přehlídky venkovských divadelních
souborů v Pardubickém kraji.*

Zasněžené pozdravy vezeme do Sněhového Brněnce. Nevěříte? Mám důkazy v mobilu... Čas ubíhá jako voda z tajícího sněhu a 16. ročník krajské přehlídky v Brněnci nás přivínil do své náruče. Pro nás dva krát tři grácie z Vysokého je nádherná. Potkáváme známé milé tváře, srdečné pozdravy od mladé, zralé i starší generace. Nechybí tradiční kalíšek a dobroty, i ty k příjemnému pobytu pro milovníky divadla patří.

Prodloužený víkend bude naplněný divadlem a jeho hodnocením, protože se jedná o soutěžní přehlídku s postupem k nám, na Krakonošův divadelní podzim do Vysokého. To je základ, ale setkávání s přáteli naladěnými na stejnou notu je stejně důležité.

Přináší radost, nabíjí energii, ale i poznatky, jak na to všechno jít. Cesta nekončí, o to víc ale vzrušující, je pro každého, kdo chce přiložit ruku k dílu. Neboť co by byl sebelepší herec bez nápovědy, techniky, kulisáků, uvaděček atp. To všechno chce ČAS (a hodně...)

Čas je život, který se nedá vrátit ani nahradit, ale některé jeho chvíle se dají zopakovat. Tak si je připomeňme, užijme, nasajme do sebe - pořadatelé, hrající soubory, diváci, hosté.

Věřte, stojí to za to!

Svatava Hejralová

MINISTERSTVO
KULTURY

První představení

Domácí soubor Eduarda Vojana zahájil Sněhový Brněnec autorskou „**Technickou pohádkou aneb Jak si postavit auto**“, kterou podle stejnojmenné knihy napsaly Marcela Švecová a Magda Dvořáková. Ocítáme se v krysím hnízdečku, kde jeden kulhající, vyloučený myšák najde kamaráda ve vrabci a společně s ním a žabákem se rozhodnou, že si postaví auto.

Zpětná vazba, aneb co řekla porota

První hodnocení s sebou vždycky nese velkou radost z toho, že se zase všichni setkáváme, když se však zároveň jedná o hodnocení domácího souboru, je očekáváno s velkým napětím a nervozitou.

Rozpravu o kvalitách představení zahájil Martin Hak. Hned v úvodu položil několik otázek, jimiž si spolu se všemi ujasnil, jaké jsou parametry představení, které jsme všichni zhlédli. Provedl průzkum, kolik diváků četlo knižní předlohu, ujistil se, že se opravdu jedná o pohádku (nebo jen o představení určené dětem), pro koho je zamýšleno, kým hráno. Nejdůležitější sdělení však přišlo až na konec Martinova proslovu – nejvíc ocenil příležitost vidět představení, které chce vysvětlovat, protože tuto ambici mnoho souborů nemá.

Profesor Laurin konstatoval, že příběh je hodně zjednodušený, hlavní půvab viděl v tom, že pojednává o lidské tvořivosti, něco vymyslet, užít si proces vymýšlení i to, že se záměr podaří realizovat. Toto ponaučení, že stojí za to se pouštět do věcí a tvořit, se mu zdálo silnější a

důležitější než zjistit a pochopit, jak funguje auto. Ocenil také to, že se věkem spíše starší soubor s elánem pustil do takto hravého představení.

Petr Kolínský pochválil Brněnecké za divadelní zpracování námětu, který se v knižní podobě stal hitem, a zmínil, že to byl opravdu těžký úkol. To, že se to souboru povedlo, se dá poznat podle toho, že dodržuje stejné principy, kterými se knihy proslavily – složité technické principy jsou vysvětleny jasně a pochopitelně, vizuálně se tento princip uplatnil v kostýmech a scéně, ty jsou také přehledné, čisté, jednoduché. Zároveň pochválil také celou realizaci představení, hravý přístup všech herců, jejichž projev je velmi přirozený, nepodbízí se. Zmínil ale také nesrozumitelnost zpívaných textů v některých momentech, kdy hudba byla hlasitější; po sedmi odehraných představeních už by zkušenost měla být znát a tyto chyby by se neměly stávat.

Předseda poroty Zdeněk Janál souhlasil se všemi pochvalnými komentáři svých kolegů, ale nabídl souboru také několik podnětů k zamyšlení. Hlavní rozpor vidí v tom, že soubor zdá se nemá úplně jasno v tom, pro koho vlastně hru hraje. Inscenační způsob, podoba hudební revue a zjednodušený příběh nahrává spíše mladšímu dětskému publiku, naučná část zase spíše starším dětem kolem 10 či 12 let, v programu je šalamounské doporučení dětem od 8 let – jednotlivé snahy se mezi sebou tloučou. Tím se představení připravuje o možnost budovat dramatické momenty, akcentovat to, co je v příběhu nosné, tedy především mezilidské vztahy. Příběh se drží v posledních letech oblíbeného modelu, kdy stojí jeden proti všem – ten je vyloučen z kolektivu na základě nějakého handicapu, stává se z něj outsider a obhájí se tím, že něco umí, dokáže. Tak se stane znovu platným členem uskupení. Tento dramatický konflikt a to, co by mohlo být základem poučení pro dětského diváka, se však nehraje, nevěnuje se tomu dostatek pozornosti. A to je škoda.

Zapsala Kateřina Svobodová.

Rozhovor se souborem

Zatímco nám fotograf a herec ze hry Pavel Škranc přetahoval výborné momentky ze zákulisí, moderátor a redaktor Adam Reinberk odchytil režisérku Magdu Dvořákovou a položil jí několik zvědavých otázek.

1. Jak se máte? Co pocity po představení?

Máme se dobře, máme skvělý soubor a pocit po představení je výborný.

2. Máte nějaký vtipný zážitek z tvorby hry, nebo ze samotného představení?

Konečně všichni udělají autoškolu, protože konečně pochopili technický stav vozidel.

3. Co si myslíte, že porota může říci? Co pochválí a co naopak spíše ne?

Říkám si, že by se jim mohla líbit scéna a ostatní bez komentáře.

4. Z čeho máte největší radost?

Že si to všichni z Brněnce užili a také, že hra nikoho nevysazuje nahoru ani dolů. Všichni jsou na tom stejně a jsou dobří. A taky že je s nimi strašná sranda.

5. Jak dlouho vám trvalo pochopit převodovku?

Někteří ji nechápou ještě teď, ale hrozně hezky se malovala, jelikož jsem k tomu měla návod. Ale myslím si, že pro někoho je opravdu velmi obtížná a nedosažitelná - aby pochopili, jak funguje.

Nejlepší okamžik hry pro diváky?

...povedlo se to., byla to velice vtipné...
...vraabčák...
...potěšila mě hudba a zpěv...
...líbila se mi spojení starší
...přišlo mi to profesionální...
...no ten pták - vraabčák...
generace s tou nejmladší...
...takové autíčko si taky chceme postavit...
...je super, že si myši dokázaly
postavit auto...
...písničky ...

Druhé představení

Po pohádce nám páteční večer zakončila známá komedie „**Poprask na laguně**“ od Carla Goldoniho, který odehrál divadelní soubor **Jaroslav Luže**. Znamé přísloví „to je Itálie“ se nám tu ukazuje v pravém slova smyslu, ocitáme se totiž u italské justice, kde proti sobě stojí muži a jejich ženy a žárlivost je pohání celou situaci gradovat. A italská vesnice má zase o dlouho čem mluvit.

Zpětná vazba, aneb co řekla porota

Páteční večer zakončila komedie Poprask na laguně. Rozpravové posezení nad sklenkou vína započal František Laurin. Luži, ze které do Brněnce soubor přijel, označil za své zamilované místo.

Představení ho bavilo. Dokonce zapomněl, že se souběžně hrálo fotbalové utkání mezi Českem a Anglií. Divadelní debata tak na chvíli sklouzla ke sdílení výsledků a komentování momentů za zápasu.

Podle Laurina je Poprask na laguně pro svět divadla důležitým mezníkem. Byla totiž tím, co vytvořilo roztržku mezi realistickou komedií a komedií dell'arte. Carlo Goldoni po této roztržce odjel do Francie a do rodné země se již nevrátil.

Laurin zmínil, že na představení je znát, že jej tvořila zkušená režisérka, která ví, co dělá, s jakým žánrem pracuje a jak s komedii naložit. Z inscenace bylo cítit, že soubor vedla k souhře a komediální nadsázce. Při své práci měla k dispozici bohatou škálu tváří. Na pódiu se střídali zkušení herci, kteří zaznamenají, kdy je nutné udělat pauzu, kdy nechat vyznít pointu, s mladší částí souboru. Ti sice nejsou tak zkušení a herecky vyzrálí, zato ale hře vdechli zajímavost a podle Laurina jim talent rozhodně nechybí.

Sám Laurin hru viděl několikrát a vztahy mezi jednotlivými postavami na něj vždycky působily matoucím dojmem. V podání souboru z Luže tomu tak ale nebylo. Všichni působili jako vrstevníci a nebo rodina. Myslel si, že nejlépe to bylo znát v momentech, kdy postavy řeší nějakou situaci, z daných okolností se musí dostat a neví, co přijde.

Děj hry je poměrně jednoduchý. Ženské jsou dlouho samy pohromadě, napětí narůstá a konflikt začíná blbostí. Na tu se všechno nabaluje jako sněhová koule a z dýně a koketerie se brzy stává soudní žaloba. Situace nemají svůj začátek a konec, nejsou rozehrané tak, aby stupňování šlo nad sebe. Hra je o proudu, tempo musí běžet. To se luženským podařilo bravurně třeba v pasáži s výsledkem. Souboru poradil, že by ale měli hrát víc spolu než přes sebe. Líbilo se mu ztvárnění posledního jednání, ve kterém jde o smíření. Situace byly bohaté, rozehrané plasticky a překotně neběžely dopředu.

Petru Kolínskému se moc líbila scéna - zejména stavba balkonů ze škaredých prkýnek stlučených dohromady. Dodávalo to atmosféru banální periferie, kde každému čouhá sláma z bot a navzájem si vidí do talíře, zatímco si hrají na někoho, kým nejsou. Nejvíce ho ale nadchly kostýmy. Zaměnitelnost kluků a holek symbolizovalo téměř uniformní oblečení. Ocenil, že pruhované oděvy měly místo mužů ženy, což bylo příznačné, protože situacím dominovaly právě ony. Rozlišení rodin bylo dosaženo použitím modré a červené. Na první pohled bylo vidět, kdo jsou příbuzní.

Představení podle něj působilo komplexně. Kostýmy, scéna a práce s herci vzniklo z jednoho myšlení a inscenaci dodalo ohromný náboj. Potěšilo ho, že hudba nebyla z reproduktorů, ale naživo. Za menší slabinu označil techniku řeči.

Martin Hak svůj komentář již tradičně zaměřil na příběh. Členy souboru a diváky vyzval, aby určili, čím příběh sledovali. Po několika diskuzích vyšlo najevo, že inscenace je sítí příběhů a hlavní postavu, která táhne témata a prochází výraznějšími změnami, bychom hledali jen těžko. S Kolínským se shodl na tom, že nedostatkem byla práce s hlasem a výslovnost. To odpoutávalo pozornost od komediálních situací a děje a nutilo ho technicky přemýšlet, což hře hodně ubíralo.

Zdeňka Janála potěšila zkušenost režijní práce s žánrem. Z výstupu na jevišti bylo znát, že režisérka dokázala členy souboru pro Poprask na laguně nadchnout. Ze hry sršela energie. Herecké výkony byly vyrovnané. Podle Janála je hlavní postavou Goldoniho hry komediální situace, která je důležitější než příběh samotný. Samotný děj je úsporný a jde spíše o jednání figur na konkrétní situace. Líbilo by se mu, kdyby některé momenty hráli vážněji. Některé dramatické okamžiky nebyly dostatečně akcentované a ochotníci z Luže dbali spíše na prezentování typů postav než jejich vztahy k situacím. Podrobněji to vysvětlil na karikatuře

pejska, která byla podle něj přes čáru. Vyzdvihl naopak závěr. Finální píseň fungovala výborně.

Reportáž zapsala Nikola Pavlasová.

Rozhovor se souborem

Redaktor a moderátor Honza Jelínek se po představení stavil za souborem, kde si popovídal s režisérkou Janou Hrubou. Položil pár otázek, na které ochotně odpověděla a my tak máme možnost se na scénu podívat jejíma očima.

1. Jak se máte? Co pocity po představení?

Jsem vyčerpanější než herci, seděla jsem ve zvukové kabině, až jsem se musela chvílemi kontrolovat. Ale přesně proto to děláme. Pro ten adrenalin, následné uvolnění a tu konečnou radost.

2. Máte nějaký vtipný zážitek z tvorby hry, nebo ze samotného představení?

Zapomněli jsme kostýmy, ale myslím, že jsme to zvládli natolik, aby to nikdo nepoznal. Vzpomínám si, že když jsme malovali scénu moře, tak jsme požádali jednoho akademického malíře. A ten, jak byl soustředěn na svou tvůrčí činnost, si vzal rozprašovač a začal to v tom plyšovém divadle rozprašovat. Takto po celém divadle rozprášil milimetrovou vrstvu modré barvy, takže když se potom do divadla přišlo, bylo všude modro. A my pak během 12 hodin museli každý jeden milimetr plochy od té barvy uklidit.

3. Co si myslíte, že porota může říci? Co pochválí a co naopak spíše ne?

Ten scénář jsem upravila, vynechala jsem tři postavy a sloučila je do jedné. Tak jsem zvědavá, jestli bude mít porota výhrady k této úpravě. Dále jsme velmi výrazně změnili motivaci pana vyšetřujícího – razantněji, než bylo původně. Naopak si myslím, že by porota mohla ocenit kompaktnost představení - myslím že herecké výkony jsou vyrovnané.

4. Z čeho máte největší radost?

Z toho, že jsem dokázala vychovat žáky do dospělosti. Protože ten soubor je z velké části plný mých nejstarších žáků dramatické výchovy.

5. Jak dlouho jste vyráběli a stavěli tak velkou scénu?

Navrhli jsme ji s jedním z herců (protože je architekt) tak, aby byla nejen funkční, ale i vizuálně atraktivní a tomu jsme přizpůsobili i kostýmy. Hra je poměrně chaotická - je zde mnoho jmen a divák půl hry trošku tápe, kdo ke komu patří. Scéna a kostýmy musely být tedy vytvořeny tak, aby diváku pomáhaly se zorientovat. Scénu sklízíme půl hodiny a stavíme hodinu, protože máme poměrně velký horizont - moře má 8 x 8 metrů a bylo asi nejsložitější na instalaci.

Jaké ohlasy diváci měli?

...hezké kostýmy...

...byla to úžasné, nejvíce se mi líbila Anetka...

...současné, svěží...

...byla to srandaaaaa...

...písničky...

...jak se na konci spojil celý soubor, velice silný okamžik...

...smíření na závěr...

...ten kaktarej...

...chlapi byly dobří...

...hraný perfektně, velice přirozeně...

...ten modrej s ženou...

Krajské přehlídky venkovských divadelních souborů Sněhový Brněnec 2019

SILK&PROGRESS[®]
VÝROBCE SPECIÁLNÍCH TEXTILIÍ

Firma je soukromou společností, která se zabývá malosériovou výrobou vysoce náročných plošných textilií technologiemi tkaní a osnovního pletení.

e-mail: silk@silkandprogress.cz

tel. č.: +420 461 544 250

Webové stránky: <http://www.silkandprogress.cz/>

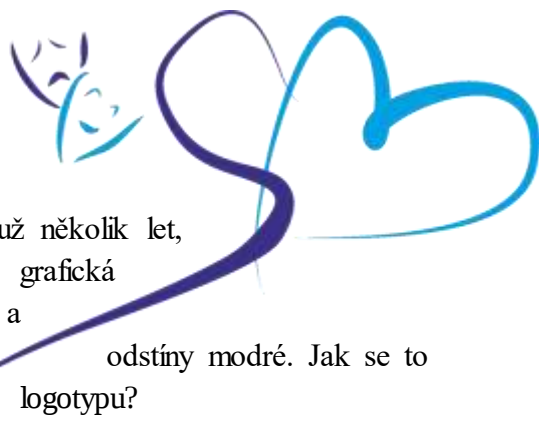
Sponzoři Sněhového Brněnce 2019

- Město Březová nad Svitavou
- Penam, a.s. Brněnec
- Květiny Jitka Moravcová
- Jaroslav Pavelka Eurotex
- Drogerie Mambo
- Pivovar Černá Hora
- Qanto, Moravská Chrástová
- QUO, Brno
- Restaurace Lidový dům
- Obec Rozhraní
- Obec Lavičné
- Obec Vítějeves
- Obec Chrástavec
- Obec Bělá nad Svitavou

Redakční rada: Adam Reinberk, Dominika Dufková, Jan Jelínek, Kateřina Svobodová,
Kristýna Pavlasová, Nikola Pavlasová

Tisk: chmeliksy@seznam.cz

Jak vznikalo logo?

Pokud nejste na Sněhovém Brněnci náhodou, ale jezdíte už několik let, mohli jste si všimnout, že se v roce 2015 změnila jeho grafická identita. Mrkajícího indiánka nahradila písmena S a B a všudypřítomnou indiánkově hnědou barvu nahradily odstíny modré. Jak se to vlastně stalo? A jak vypadá proces tvorby nového logotypu?

Na počátku bylo slovo. Vlastně více slov, mezi kterými byla slova jako „nový“, „grafika“, „logo“, „sněhový“ a „Brněnec“. Tvorby se ujala grafička Dominika Dufková, která v souboru Eduarda Vojana nejenže hrála, ale po jeho boku vyrostla. A začal proces.

První částí procesu bylo vytvořit alespoň hrubé návrhy, se kterými se bude dále pracovat. Takto vypadaly ty prvotní náčrty, mezi kterými se vybíral nejpravděpodobnější kandidát na další práci.

Po dlouhých debatách a změnách zvítězila čtvrtá varianta zleva a s tou se pracovalo dál. Před grafikem byl ale pořád ještě velký kus práce. Protože sotva se doladila finální podoba loga, začaly se tvořit různé variace toho samého loga, aby bylo použitelné v různých situacích. Zkuste si teď dát osobní tip, kolik takových variant loga existuje. Máte?

Logo totiž musí být použitelné univerzálně na všechno, tudíž musí existovat různé seskládané části. Také musí být vše v ručně psané variantě a rovněž ve strojově psané. Logo do čtverce, logo na bannery, logo na placky, podlouhlé, bez nápisu, bez masek, pouze masky, pouze nápis a to vše v barevné i černobílé variantě, v normálním i tučném provedení. Takových různých verzí, které se používají na přehlídce všude, kam se podíváte, existuje celkem 52. K tomu existuje sada ručně psaných číslovek 0–9 a samozřejmě spousty různých, zavržených variant, které nikdy neměly spatřit světlo světa – jako je třeba tato napravo.

Všechny tyto varianty musí existovat v takovém formátu, aby se daly použít jak na malý papírek, tak na velkou plachtu a nikdy nebyly rozmazané. Celý takový proces může zabrat měsíce práce. Logo Sněhového Brněnce, jak autorka sama prohlásila, bylo děláno poutivě, s láskou, kterou k přehlídce už od malička cítí.

Domča

Básnický koutek s našimi porotci

Při dumání, co bychom do letošní Sněženky mohli ještě zakomponovat, nás napadlo, že naši porotci jsou úžasní, velmi talentovaní lidé, a tak jsme se rozhodli jim dát drobnou výzvu. Přinesli jsme jim papír a požádali je, aby nám čtyřverším vyjádřili své pocity ze Sněhového Brněnce. Vznikla z toho krásná, Brněnec oslavující báseň, o kterou bychom se s vámi teď rádi podělili.

Sněhový Brněnec

Už to začlo! Žádná řáma!
Dívejme se, dokud nepadnem.
Se smíchem se máchá dráma,
srdce všech tu bije divadlem.

~ Martin Hak

Mohu za to stěží, že
Náhle jsem tak svěží,
Neb sněží na mě opět přec
Mé duši milý Brněnec.

~ Petr Kolínský

Brněnec sněhový
Kde to je, kdo to ví?
Soubory vesnické
vždycky vám odpoví.

~ Zdeněk Janál

Je tu spousta hodných lidí
někteří se trochu stydí
jedna přišla o věnec –
říkala – to Brněnec!
Kdo to ví, kdo to ví –
Brněnec je sněhový.

~ František Laurin

Program Sněhového Brněnce

pátek 22. 3.	17.00	ROZSNĚŽENÍ – oficiální zahájení přehlídky		
		DS E. Vojana Brněnec	M. Dvořáková, M. Švecová TECHNICKÁ POHÁDKA	pohádka 50 Kč
sobota 23. 3.	20.00 100 min./přest.	JDO Jaroslav Luže	C. Goldoni POPRASK NA LAGUNĚ	komedie 70 Kč
	9.30 90 min. / přest.	DS TJ Sokol Kunvald	Z. Svěrák LOTRANDO A ZUBEJDA	pohádka 50 Kč
	13.00 70 min.	SDO TYL Sezemice	J. Zindulka DVEŘE	komedie 70 Kč
	16.00 110 min. / přest.	MDK Kouřim	M. Drahovzal, B. Stoker ZLOČIN NA LIPNICI ANEB DRACULA JE ZPĚT	komedie 70 Kč
neděle 24. 3.	20.00 105 min.	DS Kantoři Mikulovice	F. Roger-Lacan ANI SPOLU, ANI BEZ SEBE	komedie 70 Kč
	9.30	DOSNĚŽENÍ – slavnostní vyhlášení přehlídky		